

ROOFTOP RENDEZ-VOUS

Boeken van Eva Burgers

(Volwassenen)

Stil

Vind me als het tij keert (e-book en audio)

Alias 1 (Het laatste uur)

Alias 2 (Onvoltooid verleden)

Kaya Crime 1 (De strijd om de macht)

Kaya Crime 2 (Tot de dood ons scheidt)

(Young Adults)

Nachtvlicht

Afslag Zuid

Undercover (novelle)

Wanhoop

Complot

Fataal

Flashback

Sneeuwstorm

Stille getuige

Vrij zijn

Hij is van mij

EVA BURGERS

Rooftop Rendez-vous

Thriller

amande
publishing

© 2025 Eva Burgers

Omslagontwerp: Mariska Cock
Illustratie grachtenpand: Femke van der Zee
Redacteur/corrector: Gerdien Beelen
Persklaarmaker: Rob Steijger
Zetwerk: Michiel Niesen
Auteursfoto: Jell fotografie
Druk: Drukkerij Wilco

ISBN 978 90 9040 075 4
ISBN (e-book) 978 90 9040 076 1
NUR 332

Amandepublishing.nl/evaburgers.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Noa en Ilja, de grootste liefdes van mijn leven

To find yourself, think for yourself.

–*Socrates*

Herenhuis Keizersgracht Amsterdam

313 m² wonen

96 m² perceel

6 slaapkamers

€ 3.450.000 k.k.

Wat worden mijn maandlasten?

Voor meer informatie, neem contact op
met makelaardij Jackie S. & Partners

Proloog

Dranghekken werden geplaatst, journalisten en nieuwsgierigen stroomden toe. Een rood-wit lint versperde de toegang tot de plek waar in allerijl een grote, witte tent was neergezet.

Op de trap bij de ingang van het gebouw zat een man in elkaar gedoken. Hij keek kort op toen een agent naast hem kwam zitten. ‘Het is afschuwelijk,’ mompelde hij, terwijl hij met lege ogen voor zich uit staarde. ‘Hij stortte recht naar beneden, vlak voor mijn voeten.’ De man wees schuin omhoog langs de stoffen luifel boven de ingang van het appartementencomplex Sonnius, waar de regen in lange stralen tegenaan sloeg.

Surveillerende agenten waren kort ervoor op het plotse-linge gekrijs afgestormd. Daarna ging het rap. Hulpdiensten arriveerden en ontfermden zich over de man op straat. De forensische recherche doorzocht het dakterras en zette de omgeving af.

De lamellen tikten tegen het kozijn van de openstaande deur. Rechercheur Matt Karter was haastig het terras op ge-

lopen, maar had de bloedspletters op de lamellen niet gezien.

‘Hebben jullie dit al bekeken?’ riep Lucas Schmitt naar een forensisch rechercheur die aan de rand van het dakterras naar beneden stond te kijken. Lucas wees op de bloedvlekken. Het ergerde Matt dat zijn veel jongere collega het wel was opgevallen.

‘Ja natuurlijk, we gaan de lamellen zo bemonsteren, dus afblijven alsjeblieft.’

Matt, die van een afstandje meeluisterde, grijnsde.

Lucas vond het bloed op de lamellen opmerkelijk, liet hij de forensisch rechercheur weten, vooral omdat er verder in het appartement nergens ook maar een spoortje bloed was aangetroffen. Nog geen spettertje.

Medewerkers van het bedrijvencomplex ertegenover werden ondervraagd. Hoewel niemand het slachtoffer leek te kennen, waren ze zichtbaar onder de indruk van het drama dat zich voor veel ogen had afgespeeld.

Buiten bleven steeds meer nieuwsgierige voorbijgangers staan, leunend tegen de hekken, mobieltjes in de lucht, gericht op het rooftopterras van het gebouw, waar normaal gesproken geen mens in geïnteresseerd was.

De zwerver op de hoek van de straat moest alles gezien hebben, maar hield zijn lippen stijf op elkaar. Toen Matt hem vroeg wat hij in deze buurt te zoeken had, zweeg hij. ‘Ik praat tegen je,’ zei Matt met stemverheffing.

‘Denk je serieus dat een gehoorprobleem de reden is dat

hij geen antwoord geeft?’ vroeg iemand op zachte toon achter hem.

‘Donder op, Lucas,’ antwoordde Matt zonder om te kijken. Lucas was vijfendertig jaar jonger, volgens veel collega’s razend knap en goedgebouwd, maar ervaring op straat had hij nauwelijks. Toch voelde Matt dat hij achter hem bleef staan.

Net toen hij een reactie van Lucas verwachtte, liep er een agente op Matt af. Ze stelde voor om de zwerver mee te nemen naar de zijkant van het gebouw, weg van mensen en camera’s, om daar ongestoord verder te praten. Lucas complimenteerde de blonde agente met haar initiatief en voor Matt ook maar iets kon zeggen, pakte hij de zwerver bij zijn arm en leidde hem met zachte dwang weg van de menigte.

Nadat Matt Lucas met een vernietigende blik had nagekeken, zijn kaken op elkaar geperst, liep hij naar de witte tent, waar een collega de wacht hield bij het slachtoffer. Voorzichtig trok Matt het laken weg. Een bevroren ogenblik lang keek hij recht in de ogen van een man, met de doodsangst nog op zijn gezicht.

Matt schraapte zijn keel. ‘Is er al meer duidelijkheid over zijn identiteit?’ vroeg hij, terwijl zijn blik gefocust bleef op het slachtoffer.

‘Ja,’ antwoordde de rechercheur. ‘We vonden zijn legitimatiebewijs en dit briefje in zijn jaszak.’ Hij reikte Matt een papiertje met handgeschreven tekst in doorzichtig plastic aan.

Matt kneep zijn ogen iets samen. *‘Hell is empty and all the devils are here,’* las hij hardop voor.

‘De man hield van Shakespeare,’ stelde zijn collega, terwijl hij het gezicht van het slachtoffer weer met het laken bedekte.

Een jaar later

Als haar weekend volgens plan was verlopen, dan had ze nu niet aan haar bureau op de Herengracht gezeten, maar lag ze ergens aan de Middellandse Zee languit op een ligstoel in de zon.

‘Jackie?’ Met grote ogen stond Emilia in de deuropening van het kantoor. ‘Jij zou toch op vakantie gaan?’

‘Klopt, maar mijn vader viel gisteren van de trap en kwam nogal ongelukkig terecht.’

Emilia sloeg haar hand voor haar mond. ‘Wat vreselijk, is het ernstig?’

‘Best wel, een gebroken heup, hersenschudding en zijn hele lichaam is bont en blauw. Ik kon het niet maken om weg te gaan.’ Dat laatste zei ze als grapje, maar ze zag al aan de bedenkelijke frons tussen Emilia’s wenkbrauwen dat ze het niet als zodanig oppikte.

‘Dus nu blijf je hier?’

‘Ja, in ieder geval tot hij weer zelfstandig kan wonen, als dat ooit nog lukt. Er was al beginnende alzheimer bij hem vastgesteld, maar dat lijkt door die val te verergeren.’

‘Wat erg voor je, en helemaal voor je vader natuurlijk. Maar het komt wel goed uit dat je hier bent, want ik heb nog iets te tekenen.’

Jackie kende niemand die zo snel in gevoelens kon schakelen als Emilia. Die zette haastig haar tas op haar bureau en pakte een A4'tje.

‘Kijk, het verkoopvoorstel van afgelopen donderdag. De verkopende partij heeft al getekend.’ Emilia schoof het papier over Jackies bureau naar haar toe en legde er een pen bovenop.

‘Vooral dat laatste gebaar komt nogal dwingend over, Em,’ zei Jackie, terwijl ze opstond en het papier en de pen liet liggen voor wat ze waren. ‘Eerst maar even koffie.’

Nog geen kwartier later was iedereen er. Nadat Jackie over het ongeluk van haar vader had verteld en Iris en Julie haar opbeurend hadden toegesproken, liepen ze naar de vergaderkamer voor de maandagochtendbriefing.

‘We starten deze week met een aantal nieuwe panden, toch?’ Jackie keek vragend naar Emilia, die instemmend knikte.

‘Klopt, de eerste bezichtigingen staan al in de agenda.’

‘En ik ontving net in de mail twee nieuwe aanvragen voor bezichtigingen en een adviesgesprek,’ merkte Julie op.

‘De markt trekt gelukkig weer aan,’ zei Iris, die ondanks haar jarenlange ervaring bij iedere dip in de markt nerveus werd. Ze pakte een elastiekje uit haar broekzak en bond haar halflange haren in een staart.

‘Niets zo veranderlijk als de huizenmarkt,’ reageerde Jackie. Ze scrolde door haar Outlook op de iPad en tikte een mail aan met als onderwerp: *Verkoopaanvraag pand Keizersgracht*. Ze fronste haar wenkbrauwen. ‘Ik zie hier een nieuwe verkoopaanvraag van afgelopen vrijdag, ik vrees dat ik die niet eerder heb gezien door het gedoe met mijn vader.’

‘Een herenhuis?’ vroeg Julie.

‘Ja, 313 m² wonen, 96 m² perceel en zes slaapkamers.’ Jackie keek vragend van Julie naar Iris. ‘Heeft een van jullie ruimte in de agenda om vandaag contact met deze dame te leggen?’

Julie schudde haar hoofd. ‘Ik zit de hele middag vol met bezichtigingen, een bezoek aan de notaris en ik moet de fotograaf begeleiden bij een shoot in een pand aan de andere kant van de stad.’

‘Mijn agenda staat ook vol,’ zei Iris, ‘maar ik kan die vrouw wel even bellen, om een afspraak te maken voor donderdag of vrijdag.’

‘Nee, de mail heeft een gehaaste ondertoon,’ antwoordde Jackie. ‘Ik ga er zelf wel achteraan. Het zou jammer zijn als we dit mislopen.’

‘Ik zal de kadastrale gegevens en woz-waarde opvragen,’ zei Emilia.

‘En de historische transactiegegevens,’ vulde Jackie aan.

Nadat Jackie nog wat administratie had afgehandeld, belde ze naar de eigenaresse van het herenhuis aan de Keizers-

gracht. De vrouw klonk aan de telefoon al net zo gehaast als in haar mail zonder interpunctie. Haar man was vorige maand overleden en ze wilde weg uit het huis waar te veel pijnlijke herinneringen lagen.

Terwijl Jackie een brochure over de werkwijze van Jackie S. & Partners in haar tas stopte en het kantoor uit liep, dacht ze na over wat de vrouw had gezegd. Het was logisch dat het huis pijnlijke herinneringen bij zich droeg, maar soms kon dat ook helend werken, was haar eigen ervaring. Zij had dan weliswaar geen man verloren, maar wel haar moeder op jonge leeftijd.

In eerste instantie kwam er na de dood van haar moeder bij iedere stap in haar ouderlijk huis een herinnering op, alsof ze continu werd teruggeworpen naar het verleden. Maar naarmate de tijd verstreek, had júíst de omgeving waar haar moeder jarenlang had geleefd, een troostende uitwerking op haar gehad.

Het was gek, maar toen ze laatst een foto van haar moeder bij haar vader thuis in een la vond, zag ze pas hoeveel ze op elkaar leken. Hetzelfde halflange donkere haar en die tengere bouw, maar toch allebei een rond gezicht.

‘Tijd heelt alle wonden,’ had haar vader vaak gezegd. Maar wat tijd voor Jackie vooral had gedaan, was het – op een rustig tempo – leren omgaan met de leegte die was ontstaan.

Het proces had lang geduurd en naarmate de jaren verstreken, was afscheid in veel verschillende gradaties en vormen in haar leven teruggekeerd, maar geen enkel ver-

driet zat zo dicht onder haar huid als het gemis van haar moeder.

Jackie keek omhoog naar het karakteristieke, vijf woonlagen tellende pand. Het herenhuis had een statige uitstraling, een fraaie klokgevel en het zat goed in de verf. De kozijnen hadden dezelfde donkerblauwe kleur als de voordeur en de leuning van het trappetje daarnaartoe. Als het er vanbinnen net zo goed uit zou zien, dan mocht ze haar handen dichtknijpen.

Ze drukte op de bel en deed een stapje naar achteren. Een diepe, volle klank gonsde lang na, gevolgd door geklikklak van schoenen op een harde vloer. De deur ging open en een oudere dame keek haar vriendelijk maar vragend aan.

‘Mevrouw Alfrink? Ik ben Jackie Sandrine van het make-laarskantoor.’

De ogen van de vrouw lichtten op. ‘Kom verder,’ zei ze uitnodigend.

Jackie liep achter haar aan naar de woonkamer. Het rook er naar oude houten meubels, vermengd met een zweem van vernis en versgemalen koffiebonen.

‘Fijn dat u zo snel kon komen,’ zei ze, en ze stak haar hand naar Jackie uit. ‘Ik heet Elsbeth, maar Els is meer dan voldoende.’

Jackie glimlachte naar de kordate, in Chanel gestoken dame.

‘Zullen we hier gaan zitten?’ Ze wees naar een lange mahoniehouten tafel waar zes stoelen met crèmekleurige be-